

Kommissionen har dernæst overvejet, om det er forsvarligt helt at give afkald på at anvende en *tidsbestemt foranstaltning*. Hvor der på forhånd skønnes at kunne være brug for en foranstaltning af længere varighed, f. eks. op til 2 eller 3 år, vil en fastsættelse af varigheden hvile på et usikkert grundlag, og det er da bedre at afkorte foranstaltningen, når det tidspunkt kommer, da der foreligger holdepunkter derfor. Man kan derimod spørge, om det ikke i visse tilfælde kan være praktisk at idømme foranstaltninger som tvangsarbejde eller forvaring for et kortere tidsrum, f. eks. 3 måneder. Denne fremgangsmåde kunne tænkes anvendt over for personer, der har begået mere ordinære lovovertrædelser, og over for hvem ingen særbehandling er indiceret. Der kan i sådanne tilfælde være et generalpræventivt behov for at fastslå handlingens uønskværdighed og give en klar forestilling om, hvilke retsfølger den kan få. Bl. a. med henblik på den udvikling, som forestår i Grønland, kan der tænkes at forekomme handlinger, hvor disse hensyn gør sig gældende.

Efter alt hvad der er oplyst for kommissionen, antager et flertal af dens medlemmer, at der ikke er tilstrækkelig anledning til at foreslå regler om tidsbestemte foranstaltninger. Der kan i første række henvises til, at det i Grønland vil være naturligt og generalpræventivt tilstrækkeligt at idømme bøde for en lang række lovovertrædelser, som i Danmark medfører korte frihedsstraffe. Hvis lovovertræderen ikke har bopæl i Grønland, kan der ved dommen tillige træffes bestemmelse om udvisning. Der synes heller ikke at kunne ske nogen skade ved, at afgørelsen i andre tilfælde lyder på en længstetid, selvom det på afgørelsens tid indses, at man rimeligvis må udnytte denne længstetid fuldt ud. Herved bevares tillige muligheden for afkortning, hvis der mod forventning skulle vise sig holdepunkter for en sådan ændring af den trufne afgørelse. Det er endvidere en betænkelig sag at åbne mulighed for tidsbestemte afgørelser, som i praksis kan udarte til et takstsystem og efterhånden blive en væsentlig hindring for udfoldelsen af de individualiserende bestræbelser, der er det principielle udgangspunkt. Flertallet henviser endelig til kommissionens forslag til § 2, stk. 3, (nu § 4, stk. 3), som åbner mulighed for sagens henvisning til afgørelse i Danmark. Denne regel vil være anvendelig i en del af de tilfælde, hvor der kan antages at være særlig trang til idømmelse af en tidsbestemt frihedsberøvelse.

Et mindretal er af den opfattelse, at det — uanset det af flertallet anførte — må befrygtes at ville blive en følelig mangel ved loven, at den ikke hjemler nogen mulighed for at idømme en tidsbestemt foranstaltning. Den foranstaltning, som efter mindretallets opfattelse bør kunne idømmes for bestemt tid, er tvangsarbejde. Mindretallet foreslår, at man ved en tilføjelse til § 86, stk. 1, (nu § 90, stk. 1) åbner adgang til undtagelsesvis at idømme tvangsarbejde for bestemt tid, dog ikke over 3 måneder. Da kommissionens formulering af reglen i § 98 (nu § 102) om forudsætningerne for idømmelse af tvangsarbejde ikke tager hensyn til foranstaltningens anvendelse i de tilfælde, hvor en fastsættelse af varigheden er indiceret, foreslår mindretallet samtidig en tilføjelse til § 98, hvorefter denne bestemmelse kun handler om tvangsarbejde på ubestemt tid eller med angivelse af en længstetid. Retten er da frit stillet med hensyn til betingelserne for at anvende tidsbestemt tvangsarbejde. Mindretallet mener iøvrigt, at i forbindelse med udtrykket „undtagelsesvis“ i § 86, stk. 1, vil de vejledende regler om lovens forskellige foranstaltninger give et tilstrækkeligt værn imod, at anvendelsen af tvangsarbejde på bestemt tid skulle tage overhånd.

Når afgørelsen herefter (med undtagelse af visse tilfælde efter mindretallets forslag) enten må indeholde angivelse af en længstetid, der kan gå op til 10 år, eller lyde på ubestemt varighed med mulighed for senere skærpelse, vil der naturligvis påhvile domstolene